

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΝΑ βέλος σφύριξε πάνω απ' τ' κεφάλι του.

Είχαν φτάσει οι Έρυθροδερμοί. Χλιμντρίσματα αλόγων κι' άγρια ουρλιαχτά άκουγόυntonται.

—Φύλακες, γρηγορήτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπάντας τ' άλογό του χά-

θιρε μέσα στο σκοτάδι.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΑΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΑΙ

Είν' ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για λίγες ώρες πίσω και ν' άκουθήσουμε τον άλλο τυχοδιώκτη Βαράγια.

Ο Βαράγιας, άφου-άτου είχαμε έδολογήθηκε, τόσο σκληρά, τ' συντροφό του Όροση, σείχωντάς τον στο βάραθρο, άπόμεινε μόνος στους γκαζιούς που ήφάνονταν πάνω απ' την Κοιλάδα του Χρυσού. Ή μοναξιά αυτή έτρομάζε τώρα τον τυχοδιώκτη.

—Διαβολέ! μουχμήρισε. Γιατί να σκοτώσω τον Όροση; Μου χρειάζεται τόσο ένας συντροφός. Κι' όχι μόνον ένας συντροφός, αλλά και... Για ν' άποχηθώ το χρωσάρι της Κοιλάδας, πρέπει να σκοτώσω αυτούς τους καταραμένους τούς τρεις κυνηγούς. Μόνος μου όμως δεν μπορώ να το κάμω. Χρειάζομαι και συντροφούς. Έκτός αν παρμένο να ξεκομματισούν από δω οι τρεις κυνηγοί. Θά φύγουν όμως; Και δεν θα μου πάρουν φεύγοντας το χρωσάρι;

Τρομερή πάλη γινόταν στην όσφι του τυχοδιώκτη. Να φύγη ή να μείνη;

—Πρέπει να φύγω, μουχμήρισε τέλος. Τ' άλογό μου 'ενε ξεκοίραστο. Θά τρέξω στην κατασκήνωσι, θα πιά το πιστόλι σέ λέντ' έξη απ' τούς χρωσθητές και θα ξαναγυρίσουμε κρυφά στην Κοιλάδα, χωρίς να μάς μυριστούν οι έλλοι. Αυτό πρέπει να κάμω...

Έσφιζε κατόπιν με άματιά προς τ' ο βάραθρο.

—Κακόμοις Όροση! ψιθύρισε. Καλό γέμισι θα προσφέρει με τ' κοινάρι σου στα όρνια των άγρίων απτών έρμηών... Μά, στο κάτω της γαστήρης, δεν φταίω εγώ για ό τι έγινε. Γιατί να μη μου δώση το χρωσάρι; Τόν καταραμένο! Έβγαλε αιτία με το πέτσιά του να χάσω έναν όλόκληρο θησαυρό... Καλά τούναμα κι' εγώ του κανάγια...

Μετά τον έπαύσιο αυτό που έξεφώνησε στον Όροση, ο Βαράγιας καθάλισσε τ' άλογό του και κατέθηκε προς τή ζούγκλα.

—Πρέπει να φτάσω στην κατασκήνωσι πριν νυχτώσει για καλά, μουλογοίσε. Τι να γίνονται άληθια οι συντροφόι μου και κάτω; Ούτε θα φαντάζονται τί συνέβη στο δόν Έστεβάν. Μά κι' ο Διάς δεν πάσε καλύτερο τέλος. Θά τον σκοτώσαν κι' αυτόν οι τρεις κυνηγοί. Έτσι τ' στρατάπεδο μένει χωρίς άρχηγούς και ήπιαχο κίνδυνος να τους πεποκόμουν όλοι οι Ίνδοι. Μά τι με νοιάζει έμένα; Έγώ θα πάρω μαζί μου μερικάς συντροφούς και θα ξαναγυρίσω στα μέρη αυτά. Έγώ θέλω το χρωσάρι. Κι' όταν γυρίσω με λέντ' έξη άκόμα χρωσθηθρας, άς ποημήσουν οι κυνηγοί να μάς έμποδίσουν να πάρουμε τ' ο θησαυρό. Θά τούς ξεστατρέφουμε εύκολα...

Μονολογώντας έτσι ο τυχοδιώκτης, είχε μπει στο δάσος. Χτυπούσε τ' άλογό του να τρέξη όσο τ' δυνατό πάνω γνήγορα, γιατί ή νύχτα πλησίαζε και δεν άρχισε να σκεπάση τέλος με τ' άμιαρα πέπλα της τής φύας.

Συνηθισμένος από τέτοιου είδους περιπέτειες ο Βαράγιας, προχωρούσε

μέσα στο σκοτάδι, ακολουθώντας τ' όρμό που είχαν πάρει με τόν δόν Έστεβάν, έναν έφηναν απ' τ' στρατάπεδο.

Άξαφνα, ενώ εκάλταζε, ένας περιέργος θορύβος αντίχρησε στ' αυτιά του, ένας κρότος ορθωικός σαν κάλλασμα άλόγου που ερχόταν κατόπι του.

Ο τυχοδιώκτης σταμάτησε άπιστος τ' άλογό του κι' άφουγκράστηκε. Να, δεν είχε κάμει λάθος. Κάποιος ερχόταν ζοτάσω του, τρέχοντας όλοταχός κι' ακολουθώντας τον ήλιο όρμό κι' ακολουθούσε κι' αυτός.

—Πούς διάβολος είνε τέτοια ώρα; μουχμήρισε ο Βαράγιας και τοιμάστρη να χτυπήση τ' άλογό του για ν' αννεχισή τ' όρμό του και ν' άποφύγη τόν άγνωστο ίππεά.

Μά δεν πρόφτασε ν' άπομακρινθή ούτε λίγα βήματα κι' ένας ίππεάς πρόβαλε πίσω του ανάμεσα στα δέντρα, καλύπτοντας σαν δαιμονισμένος.

Ήταν ο Πέτρος Διάς, ό όποιος γράφτε στην κατασκήνωσι για ν' ανάλάβη τήν άρχηγία τών χρωσθηθρών, μετά τόν θάνατο τού Έστεβάν.

Ο Βαράγιας τόν έβλε, τόν άνεγνώρισε άμέσως κι' έφριξε. Τόν θεαρούσε νεκρό και νόμισε πως πρόκειται για τ' φάντασό του.

Συγχρόνος ο Διάς, βλέποντας τόν τυχοδιώκτη, τόν πήρε για τόν Όροση και φώναξε:

—Όροση!... Όροση, στάσου!...

Το ήμα τοβ Βαράγια πάγωσε μέσα σίς φλέβες του.

—Ο ένας βρωμάλαας φωνάζει τόν άλλο! τραλλίσε κι' άρχισε να καλλάξη σαν τρελλός.

Ο Διάς, βλέποντάς τον να τρέψη έτσι, παρξινεύτηκες και θύμωσε συγχρόνος. Σπρωκνίσε λοιπόν τ' άλογό του κι' άρχισε να τόν καταδιώκη.

Τ' ο κυνηγητό αυτό κυνηγητό άγριο, έξαλλο, φρεναισμένο κράτησε άρκετή ώρα. Οι δύο ίππεές πλησίαζαν πια στην κατασκήνωσι, όταν φαγδαίτη προβολισμοί άντήχησαν ξαφνικά στ' αυτιά τους κι' έκαναν τήν καρδιά τους να σπρηχτή. Κατάλαβαν άμέσως τί συνέβαινε. Κι' ή ύποψία τους δεν βγήκε ψεύτικη. Πραγματικός τήν ώρα αυτή είχε άρχισοι στην κατασκήνωσι ή άμιατηρή μάχη μεταξύ χρωσθηθρών και Έρυθροδερμων ή άκριθέστερα είχε άρχισοι ή άνηλεής σπαγή τών λειών από τούς Ίνδους.

—Χτυπούνται ψιθύρισε ο Βαράγιας, καλύπτοντας πάντα.

—Χτυπούνται φώναξε κι' ο Διάς άναυσιμονώντας να φτάση στην κατασκήνωσι.

Πρώτος όπτόσος έβγασε κοντά στον τόπο της σπαγής ο Βαράγιας. Και τ' όθαιμα που άντίκρησε τότε τόν έκανε να παύση σγχωρισ. Δέχοντες τούς Ίνδους, ασσοίς διαβόλους κάτω απ' τ' ο φως του φεγγαριού, να σφάζουν και ν' άφάνων τούς συντροφούς του. Ή κατασκήνωσις είχε μεταβληθή σ' άληθινή κόλασι. Ή σπαγή ήταν τρομερή, προτοφανής, φρενώνης.

Ο Έρυθροδερμοί είχαν βάλει φωτιά στ' άμιάσια της κατασκήνωσεως. Τεράστιες φλόγες έφρόπιζαν την γήσο έκτασι. Πτώματα νεκρών είχαν σκεπάσει τήν άμιατόβρηκτη γή. Και οι Ίνδοι έξακολουθούσαν να σφάζουν, άφάνοντας διαβόλιζες κραυγές κι' ουρλιασμάτια. Τά κρανια τών νεκρών και τών τραυματιών άκόμα ήσαν γυμνά. Οι Έρυθροδερμοί τ' είχαν γδάσει, για να πάρουν τίς κόμες τών έχθρών των, άδιαφορώντας αν έγθεσαν νεκρούς ή τραυματίας που έσοκωναν και ούρλιαζαν απ' τούς πόνο.

Τ' όθαιμα αυτά, θέματα πρωτοφανές εις άγριότητα, έκανε τ' ο Βαράγια να φριξή. Έμπαρός βρισκόταν ό θάνατος, τ' ο βασανιστήρια, οι Ίνδοι... Πίσω ο βρωμάλαας τού Πέτρον Διάς, όποιος φανταζό-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ

Οι Ταπεινοί στην άδυσσο μ' άδούρησαν και τής ζωής μου σπύσανε τ' άμνια, τ' άμνια, πούνει σαν τ' χνοοδί ή (δη τους δώη τους) και μέσα τους βογγάει με άκούκου (δάγια).

Μου δώσανε να πιά μέσα στο κόπελλο της ταπεινής ζωής τ' άπό φλέμερο, κι' ήπια και μεθυσμένος παραπάταγα κι' είπα: «Συντροφόι, από τή ζάλη (γέφυρο)».

Άρι βοήθειας όμως δεν μου δώσανε με μ' άπαφήσαν μέσ' στον έρμο όρμό, μέσα στο χιονί, που άρχισε ν' απλά (νεται) και στην ψυχή μου, πούκλαθε τόν (τρόμο).

Και τώρα που απ' τ' άμνια τους έ (γύλτασε) τ' άμνια πάχουν δηη σαν τ' χνοοδί, λέο στη ζωή τών Ταπεινών άνάθεμα κάθε φορά που σκώσω στο τραγοοδί.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

